

Sygn. akt XI K 241/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk Północ w Gdańsku XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Kamińska

Protokolant: Anna Matysiak

po rozpoznaniu sprawy o wydanie wyroku łącznego

w stosunku do skazanego **B. T.** syna M. i D. zd. J. , urodzonego (...) w G.

Skazanego prawomocnymi wyrokami :

1. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 20 marca 2012 roku sygn. akt IIK 468/11 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat ; nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności

2. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 10 listopada 2014 roku sygn. akt IIK 743/11 za przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności , karę grzywny w wysokości 200 stawek po 20 złotych , za przestępstwo z art. 244a k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności , w dniu 2 listopada 2016 roku wykonano karę grzywny , karę pozbawienia wolności wykonano w okresie od 31 marca 2016 roku do 29 lipca 2017 roku ;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt IIK 1633/14 za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych stawka , orzeczona kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 29 lipca 2017 roku do 20 stycznia 2019 roku, karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 100 dni , która odbywana będzie w okresie od 22 sierpnia 2020 roku do 30 listopada 2020 roku;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt XIX 759/12 za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka; orzeczona kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 20 stycznia 2019 roku do 27 lipca 2020 roku , kara grzywny jako zastępcza kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 27 lipca 2020 roku do 22 sierpnia 2020 roku ;

I. Przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw na mocy 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k, art. 86 § 1 i § 2 k.k. łączy skazanemu B. T. jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami :

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt IIK 1633/14

- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt XIX 759/12

opisanych w pkt 3 i 4 komparycji wyroku i w ich miejsce wymierza skazanemu B. T. karę łączną **4 (cztery) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości **200 (dwieście)** stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **100 (sto) złotych** ;

II. na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie ;

III. na mocy art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia skazanego od ponoszenia opłat , zaś na zasadzie art. 626 § 1 k.p.k. , art. 624 § 1 k.p.k. koszty postępowania przejmują na rzecz Skarbu Państwa .

Sygn. akt: XI K 241/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dyrektor Aresztu Śledczego w G. na podstawie § 63 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 roku (Dz. U. 2015 r., poz. 927) w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienia wolności oraz dokumentowanie tych czynności pismem z dnia 8 kwietnia 2017 roku poinformował Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, iż w stosunku do skazanego B. T. , syna M. , urodzonego (...) w G. mogą zachodzić warunki do wydania wyroku łącznego.

B. T. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 20 marca 2012 roku sygn. akt IIK 468/11 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat ; nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności ;

2. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 10 listopada 2014 roku sygn. akt IIK 743/11 za przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności , karę grzywny w wysokości 200 stawek po 20 złotych , za przestępstwo z art. 244a k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności , w dniu 2 listopada 2016 roku wykonano karę grzywny , karę pozbawienia wolności wykonano w okresie od 31 marca 2016 roku do 29 lipca 2017 roku ;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt IIK 1633/14 za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych stawka , orzeczona kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 29 lipca 2017 roku do 20 stycznia 2019 roku, karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 100 dni , która odbywana będzie w okresie od 22 sierpnia 2020 roku do 30 listopada 2020 roku;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt XIK 759/12 za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka; orzeczona kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 20 stycznia 2019 roku do 27 lipca 2020 roku , kara grzywny jako zastępcza kara pozbawienia wolności odbywana będzie w okresie od 27 lipca 2020 roku do 22 sierpnia 2020 roku ;

Dowód: wniosek Aresztu Śledczego w G. k. 2; informacja o pobytach i orzeczeniach k. 3 – 6, 14-17, 43-45 ; odpis wyroków : k. 18 XIK 759/12 , k. 49- 50 wyrok SO dot. wyroku IIK 734/11 , k. 153- 154 II K 468/11, k. 155,156 II K 1613/14, k. 157 odpis wyr. SO VKa 815/15 dot. wyr. IIK 1633/14 ,: karta karna, k. 10 – 12, 55-56, 72,73, 136,137 , informacja o pobytach i orzeczeniach k. 13 , k. 20 – 22, 42, 74, 130 /

Z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w G. sporządzonej w dniu 13 czerwca 2017 roku wynika, że B. T. w izolacji więziennej przebywa od 2 kwietnia 2016 roku. Z przeprowadzonych wywiadu kuratora z dnia 10 kwietnia 2017 roku wynika, że skazany jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 5 lat , żyje w konkubinacie z nową partnerką i spodziewa się kolejnego dziecka . Skazany nie posiada zawodu , zatrudnił się przed osadzeniem dorywczo . Według matki skazanego jest on dobrym i opiekuńczy ojcem. Podjął studia na Wydziale Prawa (...) G. , z których zrezygnował na IV roku. Nigdy nie sprawiał kłopotów wychowawczych ,nie miał problemów ze zdrowiem , nie nadużywał alkoholu

i nie zażywał środków odurzających. W miejscu zamieszkania wśród mieszkańców posiadał pozytywną opinię . Nie był w zainteresowaniu policji.

Dotychczasowe zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności należy uznać za poprawne. Był pięciokrotnie nagradzany i raz był karany dyscyplinarnie za przechowywanie zbyt dużej ilości artykułów żywnościowych. W stosunku do przełożonych zachowuje się poprawnie. Jest grzeczny i uprzejmy. W gronie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo , nie przejawia wrogości ani agresji . Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania. Dotychczas nie korzystał z przepustek ani też zwolnień na czasowe opuszczenie jednostki. Nie przejawia szczególnych zainteresowań w czasie wolnym. Jest objęty nauczaniem i obecnie uczestniczy w kursie malarz- glazurnik z cyklem zajęć aktywizacji zawodowej i pierwszej pomocy przedmedycznej. B. T. deklaruje uczestnictwo w podkulturze więziennej i silnie utożsamia się z zasadami podkulturowymi . Kontakt zewnętrzny utrzymuje z najbliższą rodziną i znajomymi. Do popełnionych przestępstw deklaruje stosunek krytyczny. Prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu kształtuje się pozytywnie.

Z ostatniej informacji Aresztu Śledczego w G. z dnia 13 czerwca 2017 roku wynika, że B. T. od dnia 31 marca 2016 roku do dnia 29 lipca 2017 roku odbywał karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 10 listopada 2014 roku sygn. akt IIK 743/11 za przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. i 244a k.k w więc przed wydaniem wyroku łącznego i kara ta, jako już odbyta nie podlega łączeniu.

Od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia 20 stycznia 2019 roku odbywać będzie karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądy Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt **IIK 1633/14** za przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (na poczet kary zaliczono okres od 11 kwietnia 2014 roku do dnia 16 kwietnia 2015 roku) . Orzeczoną tym wyrokiem karę grzywny w wysokości 200 stawek po 100 złotych odbywać będzie jako zastępczą karę 100 pozbawienia wolności w okresie od 22 sierpnia 2020 roku do dnia 30 listopada 2020 roku . Kolejną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt **XIK 759/12** za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odbywać będzie w okresie od 20 stycznia 2019 roku do 27 lipca 2020 roku (na poczet kary zaliczono okres od 12 kwietnia 2012 roku do dni 3 kwietnia 2013 roku) . Orzeczoną tym wyrokiem karę grzywny jako zastępczą karę 26 dni pozbawienia wolności odbywać będzie w okresie od 27 lipca 2020 roku do 22 sierpnia 2020 roku .

/Dowód: informacja o pobytach i orzeczeniach k. 3 – 6, 14-17, 43-45, k. 13 , k. 20 – 22, 42, 74, 130, k. 110-112 wywiad kuratora , k. 139 certyfikat , k. 140 zaświadczenie o ukończeniu kursu /

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 569 § 1 k.p.k. stanowi, że jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Zasady łączenia kar w wyrokach łącznych zostały zmienione z dniem 1 lipca 2015 roku na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396). Zgodnie z treścią art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku Sąd orzekał karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zgodnie natomiast z treścią art. 85 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej są kary lub kary łączne wymierzone oraz podlegające wykonaniu (z modyfikacją wynikłą z art. 89).

Dla uproszczenia wyводу stan prawny obowiązujący przed dniem 1 lipca 2015 r. nakazuje łączyć wyroki według kryterium daty popełnienia przestępstw i pierwszego wyroku zapadłego, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, zaś stan prawny obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r. nakazuje łączyć jedynie kary podlegające wykonaniu.

Przystępując do analizy niniejszej sprawy zaznaczyć należy, iż kwestia wydania w stosunku do skazanego wyroku łącznego była rozpatrywana według przepisów regulujących wskazaną problematykę obowiązujących po 1 lipca 2015 r. Artykuł 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) przewiduje, iż przepisów rozdziału IX regulującego zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Po pierwsze wobec skazanego po dniu wejścia w życie powołanej ustawy zapadł jeden wyrok opisany w sprawie w pkt 4 to jest z dnia 9 października 2015 roku w sprawie XIK 759/12 . W związku z powyższym to ostatnie skazanie ukształtowało potrzebę orzeczenia kary łącznej, gdyż kara nim objęta – jak wykazano powyżej – podlega łączeniu według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 roku.

Zgodnie z regulacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku istniała możliwość objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych dwoma wyrokami to jest IIK 1633/14 i (...) 759/12 gdyż tylko one podlegają wykonaniu, z uwagi na ich wykonywanie.

A zatem (jak już wyżej wspomniano) zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny można wydać w sytuacji, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej. Z kolejno uzyskiwanych przez Sąd informacji o pobytach i orzeczeniach B. T. i sporządzonych na podstawie danych zgromadzonych w systemie informatycznym Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności N..NET wynika, że karami wymierzonymi i podlegającymi wykonaniu wobec skazanego są wyłącznie następujące kary:

- kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt IIK 1633/14 za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii , która odbywana będzie w okresie od 22 sierpnia 2020 roku do 30 listopada 2020 roku

- kara 2 lat i 6 miesięcy orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt XIK 759/12 za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Nadto karami podlegającymi łączeniu są również kary grzywny orzeczone tymi samymi wyrokami i tak :

- kara w wysokości 200 stawek po 100 złotych stawka (wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku sygn. akt IIK 1633/14) która wykonywana będzie w okresie od 22 sierpnia 2020 roku do 30 listopada 2020 roku i

- kara 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka (wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 9 października 2015 roku sygn. akt XIK 759/12) wykonywana będzie w okresie od 27 lipca 2020 roku do 22 sierpnia 2020 roku ;

Powyższe okoliczności wskazują, że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego i połączenia kar pozbawienia wolności i kar grzywny orzeczonych wyrokami wskazanymi wyżej.

Orzekając wobec skazanego B. T. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek po 100 złotych w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami: IIK 1633/14 i (...) 759/12 Sąd miał na uwadze, że najsurowsza spośród wymierzonych skazanemu, a podlegających łączeniu (85 § 2 k.k.) kar to kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś suma wszystkich kar jednostkowych

obejmowanych niniejszym wyrokiem łącznym to kara 5 lat pozbawienia wolności. Odnosnie kary grzywny to karą najsurowszą była kara 200 stawek orzeczona wyrokiem IIK 1633/14 zaś suma kar grzywien wyniosła 300 stawek.

Kwestią otwartą przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa. Do wyboru Sąd miał zastosowanie jednej z zasad: zasadę absorpcji, polegającą na wymierzeniu kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa, zasadę kumulacji sprowadzającą się do zsumowania kar oraz zasadę asperacji, według której wymiar kary łącznej oscyluje w granicach od najsurowszej kary jednostkowej do sumy kar jednostkowych.

Orzekając, zatem wobec skazanego karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd oparł się na zasadzie asperacji. Absolutnie nie było podstaw do połączenia kar na zasadzie absorpcji, jeśli zważyć, że w okresie 4 lat skazany popełnił szereg przestępstw atakując różne kategorie dóbr prawnych. Jeśli przy tak dużej ilości przestępstw Sąd miałby orzekać karę łączną na zasadzie absorpcji, to byłby to niepożądany sygnał dla innych potencjalnych sprawców, że oto opłaca się seryjnie popełniać przestępstwa, bo i tak nie prowadzi to do zwiększenia kary. Z tych samych względów kara łączna ukształtowana na zasadzie absorpcji nie wywarłaby należytych skutków prewencyjnych względem niepoprawnego przecież skazanego. Całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bliską więź przedmiotową i podmiotową albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, co wobec wysokości orzeczonych względem skazanego kar za zbiegające się przestępstwa nie miało miejsca. Zastosowanie wobec skazanego metody pełnej absorpcji prowadziłoby niewątpliwie do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, lecz więcej przestępstw. Z drugiej strony – mając właśnie na względzie potrzeby wychowawcze, które kara ma w stosunku do niego osiągnąć (art. 85a k.k.) – Sąd uznał, że nie zachodzi w niniejszej sprawie konieczność orzeczenia kary łącznej na zasadzie kumulacji. Kumulacja prawomocnie orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności stanowiłaby dolegliwość, która przekroczyłaby potrzeby resocjalizacji. Zastosowanie tej wyjątkowo niekorzystnej zasady łączenia kar mogłoby wywołać u skazanego nieprawidłowe przeświadczenie, że nieskuteczne i bezcelowe jest podejmowanie z jego strony inicjatyw dotyczących zmiany jego sytuacji (staranie się o nagradzanie w Zakładzie Karnym czy wykonywanie odpłatnie prac przebywając w izolacji). A tymczasem skazany właśnie powinien postarać się zmienić swoją sytuację zwłaszcza poprzez poprawę swego zachowania – i połączenie kar na zasadzie asperacji w założeniu ma go do tego przedsięwzięcia zachęcić. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym wpływ ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Jednakże okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną, to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej.

Zachowanie skazanego pozostawało w rażącej sprzeczności z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi, co nakazuje wnikliwe rozważenie rzeczywistego przebiegu resocjalizacji sprawcy. W ocenie Sądu skazany jest sprawcą niepoprawnym, którego cechował brak chęci poprawy swojego postępowania, bowiem pomimo wymierzanych kar – w tym kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby – nie zmieniał swojego zachowania dopuszczając się kolejnych przestępstw. Na wymiar kary łącznej niższej niż z zastosowaniem pełnej zasady kumulacji niewątpliwie miało wpływ zachowanie skazanego w warunkach izolacji zakładu karnego, okoliczność bezkonfliktowego funkcjonowania podczas osadzenia jak i pozytywna prognoza penitencjarna.

Sąd wymierzając poszczególne kary łączne nie rozważał po raz kolejny kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały wymierzone kary podlegające łączeniu, jak i stopnia zawinienia popełnionych czynów. Sąd miał na uwadze wzgląd na prewencję indywidualną wobec skazanego, jak też względy prewencji generalnej. Sąd wydając wyrok łączny i określając wymiar kary łącznej, w stosunku do kar, które zostały połączone niniejszym wyrokiem, brał pod uwagę ilość popełnionych czynów i ich charakter oraz wymiar kary za dokonane przestępstwa. Sąd brał także pod uwagę treść wydanej opinii Dyrektora Aresztu Śledczego. Sąd uznał, iż kary pozbawienia wolności należy połączyć przy zastosowaniu zasady asperacji i w efekcie wymierzył skazanemu karę wyższą niż najwyższa kara jednostkowa, ale

niższą niż suma kar , uznając, iż kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, ale jednocześnie nie może też jednak stanowić dla niego „premię” płynącą z faktu popełnienia przez niego większej liczby przestępstw.

Odnosząc zaś orzeczenia łącznej kary grzywny której wysokość Sąd określił w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych. W tym przypadku Sąd zastosował jednak zasadę absorpcji albowiem doszedł do przekonania, że z uwagi na fakt, iż skazany odbywa aktualnie kary pozbawienia wolności i nie jest zatrudniony w warunkach izolacji, jego możliwości zarobkowe są znacznie niższe niż w momencie orzekania kar jednostkowych. Zdaniem Sądu tak wymierzona kara łączna jest adekwatna do stopnia winy skazanego oraz społecznej szkodliwości jego czynów.

Na mocy art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie co do pozostałych wyroków. Na mocy stosowanych przepisów Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia opłat i kosztów sądowych .